

"Śrīmad Bhāgavatam" 10.30.34:

[Śukadeva Gosvamis tęsė:] Viešpats Kṛṣṇa mėgavosi su šia gope, nors Jis mėgaujasi tik savyje, savyje yra patenkintas ir pilnas savyje. Tad priešybėmis Jis parodė paprastų geidulingų vyrų ir kietaširdžių moterų menkumą.

Paiškinimas

Šis posmas tiesiogiai paneigia paviršutinišką kritiką, kurią materialistiški žmonės kartais nukreipia į Viešpaties Kṛṣṇos žaidimus. Filosofas Aristotelis teigė, kad įprasta veikla neverta Dievo, ir su šia mintimi kai kurie žmonės teigia, kad Viešpaties Kṛṣṇos veikla panaši į paprastų žmonių, todėl Jis negali būti Absoliuti Tiesa.

Tačiau šiame posme Śukadeva Gosvāmis pabrėžtinai pažymi, kad Viešpaties Kṛṣṇos veiksmai grindžiami dvasinio vidinio pasitenkinimo suteikta laisve. Šį faktą čia pažymi terminai: *ātma-rat*
a , *ātmār*
āma i

r
akhaṅgita

. Paprastieji žmonės nesuvokiama, kad žavaus jauno vaikiną ir gražios jaunos merginos romantiški santykiai miške, mėnesienos šviesoje, gali būti tyra veikla, be egoistinių norų ir geismo. Vis gi, nors Viešpats Kṛṣṇa yra nesuvokiamas paprastieji žmonės, tie, kurie Jį myli, gali lengvai suprasti absoliučią, tyrą Jo veiklos prigimtį.

Kažkas gali ginčytis, kad "grožis yra tik stebinčiojo akyje", todėl Kṛṣṇos bhaktai tik įsivaizduoja, kad Viešpaties veikla yra tyra. Šis argumentas neatsižvelgia į daugelį svarbių faktų. Visų pirma, Kṛṣṇos sąmonės, meilės Kṛṣṇai ugdymo kelias, reikalauja, kad bhaktas griežtai laikytųsi keturių reguliatyvių principų: jokių neleistinų lytinių santykių, jokių azartinių žaidimų, jokių kvaišalų ar svaigalų, jokios mėsos, žuvies ar kiaušinių. Kai žmogus atsikrato materialaus geismo ir pakyla iki laisvės lygmens, kur nebėra materialių norų, tada jis supranta absoliutų Viešpaties Kṛṣṇos grožį. Šis procesas nėra vien teorija: jį praktikavo ir tobulumą pasiekė daugybė tūkstančių didžiųjų išminčių, kurie paliko mums puikų pavyzdį ir savo nuostabius pamokymus apie Kṛṣṇos sąmonės kelią.

Tikrai, grožis yra stebinčiojo akyje. Tačiau tikrą grožį suvokia sielos, o ne materialaus kūno geidulinga akis. Todėl Vedų raštai nuolat pabrėžia, kad tik išsilaisvinę iš materialių siekių, tyros sielos akimi, sutepta meile Dievui, gali pamatyti Viešpaties Kūrėjo grožį. Galiausiai, galima būtų pažymėti, kad, suvokęs Viešpaties Kūrėjo žaidimus, žmogus išsilaisvina nuo visų lytinio troškimo atspalvių. Tai tokia proto būseną, kurią vargu ar galima būtų pasiekti medituojant į materialius lytinius santykius.

Ir paskutinė pastaba: Santuokiniai Kūrėjo žaidimai tobulai patvirtina Jo, kaip Aukščiausios Absoliučios Tiesos padėtį. Vedānta teigia, kad Absoliuti Tiesa yra visa ko šaltinis, todėl Absoliutui tikrai negali trūkti ko nors iš šio pasaulio gražių dalykų. Tik todėl, kad romantiški santykiai Absoliute egzistuoja tyru dvasiniu pavidalu, jie gali pasireikšti šiame pasaulyje iškreiptu, materialiu pavidalu. Taigi, negalima kategoriškai atmesti šio pasaulio grožio. Priešingai, grožį reikėtų suvokti jo tyru, dvasiniu pavidalu.

Nuo laiko pradžios vyrus ir moteris įkvėpdavo poetinis romantinio meno žavesys. Deja, šiame pasaulyje romantika paprastai sukelia gniuždantį nusivylimą, kylantį dėl širdies pokyčių arba mirties. Tad, nors iš pradžių romantiški santykiai gali atrodyti gražūs ir malonūs, galiausiai juos sugadina materialios gamtos puolimas. Visgi, visiškai atmesti romantikos idėją būtų neprotinga. Priešingai, turėtume pripažinti santuokinį potraukį absoliučiu, tobulu, tyru pavidalu, kuris egzistuoja Dievuje, ir kuris neturi materialaus geismo ar savanaudiškumo atspalvio. Šis tyras santuokinis potraukis - Aukščiausios Tiesos aukščiausias grožis ir malonumas, apie kurį mes skaitome „Śrīmad-Bhāgavatam“ puslapiuose.